6

అమూల్యమైనవి

"గాలి పీలుస్తూంటే, పెరుగుతూంటే, ఊపిరి తీస్తూంటే, ప్రాణం ఉన్నట్లే కదా!" లా పుస్తకాలు ముందేసుకుని, ఓ పుస్తకంలో తలదూర్చి, నా లోకంలో ఉన్న నేను ఉలిక్కిపడి తలెత్తాను.

వచ్చినవాడు ఫల్గుణుడు కాదు, నవీన్. నా బాల్య స్నేహితుడు. హైదరాబాద్‌కు ముప్ఫయి కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న మా గ్రామం సిరిపల్లిలో ఉన్న పొలాన్ని చూసుకుంటూ, మధ్య మధ్యలో కవిత్వం రాస్తుంటాడు. హైదరాబాద్ పనిమీద వస్తే, నా దగ్గరకొస్తుంటాడు.

నల్ల ఫ్రేమున్న కళ్ళజోడు, అక్కడక్కడా నెరిసిన జుట్టు, జీన్స్ పాంటు మీద, తెల్ల కుర్తా, భుజాన ఓ సంచీ. నాకు తెలిసినప్పట్నించి, నేను వాడిని చూస్తున్నది ఈ అవతారంలోనే.

దగ్గర్లో ఉన్న ప్లాస్టిక్ కుర్చీని, బర్రున లాగి, నా ఎదురుగా కూచుని టేబుల్ మీద సంచి ఉంచి, టేబుల్ మీద చేతులుంచి, కళ్ళెగరేశాడు.

"చెప్పండి, లాయరుగారూ! ఓ ప్రాణిలో జీవం ఉందో లేదో ఎలా తెలుస్తుంది?"

"అబ్బా! అసలు విషయం ఏంటి? సస్పెన్స్ దేనికీ?"

వాడు నా మాటలు పట్టించుకోలేదు.

"మా ఊళ్ళో రెండు హత్యలు జరుగుతున్నాయి. రెండు..." తన రెండు వేళ్ళని నా ముందుంచి, ఊపుతూ అన్నాడు.

"అహఁ... అలాగా... అయితే పోలీస్టేషన్‌కెళ్ళి... రిపోర్టివ్వండి..." వ్యంగ్యంగా అన్నాను.

"హత్యలు.. అందరికీ తెలిసేలా.. అందరిముందరా... పైగా, ప్రభుత్వమే పరోక్షంగా చేయిస్తోందని నేనంటే..." కళ్ళెగరేశాడు.

"సోది ఆపు. అసలు సంగతి చెప్పకుండా, ఈ నాటకం ఏఁవిటీ?"

"నాటకం కాదురా, నిజం. మనిషిని చంపితేనే హత్యా! ఊపిరి తీస్తూ, కొత్త చిగుళ్ళు తొడుగుతూ, రోజు రోజూ ఎదుగుతూ, గునగునా వచ్చేస్తున్న ఆకులతో ఉన్న చెట్టుని నలుగురికి ఉపయోగపడుతున్న చెట్టుని, మొదలంటూ నరికితే, దాన్ని హత్య అనరా! చెట్లకి ప్రాణం ఉందన్న సంగతి, జగదీశ్ చంద్రబోస్ లోకానికి చెప్పాడేమో!"

ఆ గొంతులోని తీవ్రతకి ఆశ్చర్యపోతూ వాడిని చూశాను.

"నిజం... నిజం రా... మనం చిన్నప్పుడు ఆడుకున్న చింతచెట్ల నీడ ఇంక ఉండదు. కుంచించుకుపోతున్న ముత్యాల చెరువుని పూడ్చేసి, ఏదో ఫ్యాక్టరీ కడ్తారుట. ఒక్కసారి రా... ఊరు వచ్చి, వాటిని చూడరా... ఆ చెట్టు తరఫున, ఆ చెరువు తరఫున వాదించి, వాటిని రక్షించరా!" అని సంగతంతా వివరంగా చెప్పాడు.

కడుపులో బాధ ఉండలు చుట్టుకుపోయింది.

ఓ ఐదు నిమిషాలు అలాగే కూచుండిపోయాను. తర్వాత, లోపలికెళ్ళి నా భార్య జయంతికి చెప్పి, కారు తాళాలు తీసుకుని వచ్చాను. నవీన్‌ని తీసుకుని మా ఊరి వైపు వెళ్ళాను.

ఎవరో తీరిగ్గా కూచుని, పేర్చినట్లుగా ఉన్న బండరాళ్ళు, గరుకు మట్టి నేలలు, తాటిచెట్లు, మర్రిచెట్లు, రావిచెట్లు, చిన్న చిన్న పొదలు, మధ్యన నల్లటి తార్రోడు. సంచారం చాలా తక్కువగా ఉన్న పరిసరాలు. అవార్డు విన్నింగ్ బ్లాక్ అండ్ వైట్ సినిమాలోని దృశ్యాలు కదిలిపోతున్నట్లుగా ఉంది.

ఓ గంట ప్రయాణం చేశాక మా ఊరు చేరుకున్నాం. ఓ సాయిబాబా గుడి, ప్లాస్టిక్ సామాన్ల దుకాణాలు, బట్టల దుకాణాలు, హోటల్, శివాలయం – వాటి

వెనకాల, ఎర్రపెంకుల ఇళ్ళు... స్కూలు కూడా దాటి.. ఎల్లమ్మ గుడి కూడా దాటాం... ఊరి బయటికొచ్చాం.

విశాలంగా కనుచూపు మేర వరకూ, ఆకాశాన్ని అందుకుంటున్న ఎర్ర నేల... చెరువు దగ్గరికొచ్చాం.

ఇప్పుడు అది చెరువులాగా లేదు. ఇసుక వేసి చెరువుని పూడ్చేశారు. నీళ్ళు లేవు. మధ్యలో మాత్రం కొంచెం నీళ్ళున్నాయి. ఇంతల్లాగా ఎలా జరిగింది?

ఒకప్పుడు దానిలో తామరపూలు, ఆకులు ఉండేవి. అలాగే జాగ్రత్తగా కాడలు తగలకుండా అందులో ఈత కొట్టేవాళ్ళం. గాలి వీచినప్పుడల్లా, తామరాకులన్నీ బద్ధకంగా, మెల్లిగా ఓ వైపు లేచి, ఆవులించి, మళ్ళా ఒళ్ళు పరుచుకుని, చాపుకునేది.

ఇప్పుడంతా భయంకరంగా ఉంది.

ఆ చెరువు, మా చిన్నప్పటి రోజుల్లో మా ఫ్రెండ్. మా ఊరి అవసరాలని తీర్చింది. తన మానాన తాను తన పరిధిలో ఉండేది. ఎప్పుడూ ఉధృతంగా లేదు. దాని అందాన్నే చూశాం. ఎవరికీ ఏ కష్టం కలిగించలేదు.

ఎండల్లో చిక్కిపోయినా, వర్షాకాలం కొంచెం ఒళ్ళు చేసినా, ఆ చెరువుతో ఎన్నో జ్ఞాపకాలు మా ఊరి వాళ్ళ మనసులో ఉన్నాయి. కార్తీక దీపాల్తో అలంకరించే వారు. బతుకమ్మ పూలతో గౌరమ్మని సాగనంపేవారు.

ఆ చెరువు ముందు నుంచుంటే, "నిన్నటి చెరువేనా ఇది? నిన్న ఇలాగే ఉందా?" అని ఏ రోజు కారోజు అనిపించేది. రోజు రోజు కొత్తదనం నింపుకొనేది. మా ఊరి వాళ్ళని ఏదీ ఎప్పుడూ అడగలేదు. ఏదీ కోరలేదు.

ఆ చెరువుకి కాస్త దూరంలో, విశాలంగా, స్వేచ్ఛగా, ఎత్తుగా పెరిగిన చింతచెట్లు రెండు. ఆ రెండు చెట్లు ఎప్పుడూ మా ఊరి వాళ్ళకి గొడుగులే. ఏ కాలం అయినా, దానికింద పెద్దలూ, పిల్లలూ, పశువులూ నిర్మలానందాన్ని పొందుతుండేవారు.

అలాంటిది ఈ రోజున, నోరు లేదని, పోట్లాడే శక్తి లేదని, వీటిని నరికేస్తారా?

వీటిని రక్షించకపోతే నా చదువెందుకు? నా ప్రాక్టీసు ఎందుకు? వెంటనే హైదరాబాద్ వెళ్ళి నలుగురు లాయర్లని కనుక్కున్నాక ఆ మందుల ఫ్యాక్టరీ కడుతున్న

యజమాని కేశవ్ మీద దావా వేశాను. ఆ వెంటనే సిరిపల్లిలో పనులు మానేశారు. కేసు తేలేవరకూ ఏం కొనసాగించడానికి లేదు.

నోరు లేని వాటి తరఫున వాదించే రోజు వచ్చింది.

ఆ రోజు... కోర్టులో మా కేసే...

నేను లేచి జడ్జిగారి ముందు నుంచున్నాను.

"మైలార్డ్... నోరులేని... అశక్తులైన జీవాల ప్రాణాలకి ముప్పు వాటిల్లుతోంటే, వాటి తరఫున వాదించడానికి పూనుకున్నాను..."

వింతగా చూసి తల ఊపారు.

"మైలార్డ్... హైదరాబాద్‌కి ఓ ముప్ఫయి కిలోమీటర్ల దూరంలో ఉన్న సిరిపల్లిలో ఓ చెరువుకి, రెండు చింతచెట్లకి ఆయువు మూడిపోతోంది. ఈ అనంత విశ్వంలో జీవించే హక్కు అందరికీ ఉంది. ఒక జీవిని చంపడం అంటే హత్య కిందకే వస్తుంది..."

కోర్టులోని వారంతా వింతగా చూస్తున్నారు.

ఓ వైపున కేశవ్ బోనులో ఉన్నాడు. మరోవైపున ఖాళీగా ఉన్న బోను. అందులో ఓ స్టూలు, దాని మీద ఓ కూజా. ఆ నీళ్ళ కూజా పక్కనే చింతకాయలతో ఉన్న ఓ చిన్న కొమ్మ.

రెండువైపులా ఓసారి చూసి కేశవ్ వైపు తిరిగారు జడ్జిగారు.

"ఆ మూగజీవాల తరఫున మాట్లాడిన లాయరు మాటలు మన్నించగలరా?" అని కేశవ్‌ని చూసి అన్నారు.

"నాకు నోరుంది. నా మీద వేసిన ఈ కేసు గురించి నేను మాట్లాడుకోగలను. ఇంక లాయరుగారి విషయానికొస్తే, ఆయన కోరికని మన్నించము.

అక్కడ ఓ మందుల ఫ్యాక్టరీ రాబోతోంది. ప్రాణాలు నిలిపే మందులు, ఎన్నో రోగాలకి అవసరం అయ్యే మందులు... అంతే కాకుండా, ఇక్కడ కొంతమందికి ఉపాధి కూడా దొరుకుతుంది. దానితో రోడ్లు, నీరు, విద్యుత్.... ఇంకా చిన్న చిన్న పరిశ్రమలు ఈ ఫ్యాక్టరీకి అనుబంధంగా ఉండేవి ఎన్నో వస్తాయి. దేశ ప్రగతి, రాష్ట్ర, గ్రామాభివృద్ధి కూడా మీరు చూడాలి. అంతే కాకుండా, అభివృద్ధి అనేది నాగరికతకి ప్రతిరూపం... అందుకని, ఈ కేసుని మీరు అభివృద్ధి కోణం లోంచి చూడండి..."

జడ్జిగారు తల ఊపారు.

వెంటనే నేను లేచాను.

"అభివృద్ధి కన్నా ముఖ్యమైనది, మనం మన సహజ వనరులని కాపాడుకోవడం. ఈ చింతచెట్లు స్వర్ణ జయంతులు చేసుకుని ఉంటాయి. అవి ఎవరికి అపకారం చేశాయని, ఈ రోజున నరికేస్తాం అని అంటున్నారు? ప్రాణాలు పోయడం చాలా కష్టం. ప్రాణాలు తీయడం చాలా సులభం. ఈ విషయంలో చెట్లయినా, మనుషులయినా ఎవరైనా ఒకటే. ఒకళ్ళకో న్యాయం, మరొకళ్ళకో న్యాయం ఉండకూడదు. చట్టం ముందు అందరూ సమానులే కదా! ఈ సంగతి కోర్టువారికి బాగా తెలుసు. అందుకని, మీరు ఈ కేసుని ఓ ప్రాణిని బతికే హక్కులోంచి చూడాలని నా ప్రార్ధన."

సానుకూలంగా నా వైపు చూశారు జడ్జిగారు.

"మీరేమయినా చెప్పదల్చుకున్నారా? వారి మాటలకి సమాధానం మీ దగ్గరుందా?" జడ్జిగారు కేశవ్‌ని చూస్తూ అన్నారు.

రెండు చేతుల్ని ముందున్న బద్దీ మీద పెడ్తూ, కేశవ్ తల ఊపాడు.

"గౌరవనీయులైన జడ్జీగారికి వినయంగా మనవి చేసుకుంటున్నాను. ప్రకృతిలో కొన్ని ధర్మాలున్నాయి. దానిని మనం వ్యతిరేకించకూడదు. అభివృద్ధి చెందేచోట, కొంచెం వినాశం తప్పదు. ఓ పులి, ఓ జింక పిల్లని చంపడం మహాపాపం అని అనుకోకూడదు. అది దాని ధర్మం. అలా జరగకపోతే, ఈ గడ్డీ, ఆకులు, చెట్లు, జీవరాశులు ప్రకృతిలో సమతుల్యంతో ఉండవు. ఈ ఫుడ్ చెయిన్, భూమి పుట్టిన్నాటి నుంచి ఉంది. ఇది ఎండ కాచినంత సహజంగా జరిగిపోతుంది.

అదే విధంగా నాగరికతలో అభివృద్ధి ఓ భాగం. నాగరికత పెరుగుతూంటే కొంత నష్టం జరుగుతుంది. తప్పదు..."

నేను వెంటనే కేశవ్‌కి జడ్జీగారికి మధ్య నుంచున్నాను.

"నేనొప్పుకోను. ఈ నాగరికత అనే పదంతో ముడిపెడ్తున్న అతని మాటలని నేను ఒప్పుకోను.

ఫ్యాక్టరీలు కట్టడం నాగరికత అయితే, దానికోసం కొన్ని వందల చెట్లు నరికేయాలా! నరికేయడం అభివృద్ధా!

నాగరికత వచ్చింది, నాగరికత వచ్చింది అని అంటూ పదిసార్లు జపించి, పదే పదే చెప్తూ మనల్ని హిప్నటైజ్ చేస్తున్నారు. మనల్ని ఓ మాయలో పడేసి నమ్మిస్తున్నారు. మనం నమ్మేస్తున్నాం.

ఇన్ని వేల ఏళ్ళలో ఎన్నో వేల యుద్ధాలు జరిగాయి. హిట్లర్, స్టాలిన్, ముసోలినీలు ఈ కాలం అయితే, తుగ్లక్‌లు, ఘోరీలు, గజనీలు, మొగల్ రాజులు, బాబర్ నుంచి.... కాలం ఏదయినా రాజ్యాభివృద్ధి అంటూనే కదా, లక్షల లక్షల మంది ప్రాణాలు తీశారు. దీన్ని నాగరికత అని అంటారా? ఇవన్నీ రాక్షస ప్రవృత్తులు. ఇంకో జీవిని తమ స్వార్థం కోసం చంపకుండా, జీవించడం నిజమైన నాగరికత. అలాంటి నాగరికత ఇంకా రాలేదు. కనీసం చదువుకున్న వాళ్ళం మనం అయినా, మనకు ఉపయోగపడ్తున్న వాటిని నాశనం చేయకుండా ఉంటే మన వంతుగా మనం కొంచెం ఆ మూగజీవాలకి మేలు చేసినవాళ్ళం అవుతాం."

కేసుని ఓ వారానికి వాయిదా వేశారు.

ఆనోటా, ఈనోటా... ఆ పేపరు, ఈ ఛానెల్ వల్ల అందరికీ కేసు తెలిసింది. నోళ్ళు నొక్కుకున్నారు.

చెట్లు, చెరువు ప్రాణాలు కాపాడండి అని పిటీషన్ పెట్టుకోవడం ఏంటిటి? ఏదో తలతిక్క కేసు అని అన్నారు. రోజులు గడుస్తున్నకొద్దీ అర్థవంతమైన కేసులా అనిపించింది.

ఈ కేసు వెనకాల పర్యావరణ పరిరక్షకుల్లాంటి మేధాపట్కర్, మేనకాగాంధీ లాంటి వాళ్ళు లేరు. ఓ సుందర్‌లాల్ బహుగుణ అంతకన్నా లేరు. ఓ బాబా ఆమ్టేలాంటి వాళ్ళు కూడా లేరు. ఓ ఆర్గనైజేషన్ అంతకన్నా లేదు. ఎవరూ పట్టించుకోవడం లేదని, కేవలం చెట్లూ చెరువూ కోర్టుకెళ్ళాయి న్యాయం కోసం. వాదించడానికి ఓ లాయర్ మాత్రం ఉన్నాడు అంటూ అంతా అనుకుంటున్నారు.

వాయిదా వేసిన రోజు రానే వచ్చింది.

కేశవ్ ముందు మాట్లాడాడు.

"యువరానర్, ఈ మందుల ఫ్యాక్టరీ ఇక్కడే కట్టడానికి కారణాలున్నాయి. ప్రభుత్వం ఈ స్థలం చూపించింది. ఊరికి దూరంగా ఉంది. చుట్టూరా రాళ్ళూ, రప్పలూ తప్ప మరేం లేవు. పెద్దగా పొలాలున్న ప్రదేశం అంతకన్నా కాదు. రైల్వే లైను చాలా దగ్గర.

చెరువుంది కానీ, ఇప్పుడు ఓ చిన్న చెలమ లాగా ఉంది. బోర్లున్నాయి కాబట్టి ఈ చెరువు అవసరం ఊరివాళ్ళకి పెద్దగా ఉందని అనుకోం.

ఇంక చింతచెట్లంటారా... వాటి వేళ్ళు పాకిపోయి ఉన్నందువల్ల, బిల్డింగ్ కట్టడానికి ఇబ్బంది. అందుకని వాటికి బదులుగా వేరే అందమైన, పూలుపూసే వృక్షాల్లాంటి చెట్లని వేసి కాంపన్సేట్ చెయ్యాలన్న ప్లాన్ కూడా మాకుంది. అందుకని, కోర్టువారిని నేను అభ్యర్థిస్తున్నాను. మా పనులు కొనసాగించడానికి అనుమతి నివ్వవలసిందని..."

నేను లేచాను.

"యువరానర్, మా క్లయింట్ల తరఫు నుంచి చెప్తున్నాను. మాకిది ఇష్టం లేదు. ఆ చింతచెట్లు మా ఊరి వాళ్ళ అన్నదాతలు. ఈ చింత చిగురు, చింతకాయలు, చింతపండు లేకుండా ఊళ్ళో ముద్దలు దిగవు.

కర్రలు, కంపలు, ఎండుపుల్లలు, కొమ్మలు వాడుకుని వంట చేసుకునే కూలీలెంతమందో ఉన్నారు.

ఈ చెట్లకి ఎవరూ నీళ్ళు పోయక్కర్లేదు. ఎంతటి ఎండలోనైనా, దానికి కావలసిన నీళ్ళు, అదే వెతుక్కుని వాడుకుంటుంది.

ఈ చెట్లు ఇచ్చే ప్రాణవాయువు ఈ ఫ్యాక్టరీ కట్టేవాళ్ళు, ఎన్ని చెట్లు నాటితే వస్తుంది?

ఈ చెట్లు వాతావరణంలోని వేడిని తగ్గించడానికి, మా ఊరి గాలిలోని కార్బన్ డై ఆక్సైడ్‌ని తీసుకుంటోంది. దీన్ని నరికేస్తే, వెంటనే ఎన్ని పెద్ద చెట్లు నాటాలి?

గ్లోబల్ వార్మింగ్ అంటూ, అటూ ఇటూ ఉన్న ధ్రువాల నుంచి, భూమధ్య రేఖ వరకూ ఉన్న అన్ని దేశాలూ, తలలు పట్టుకుంటున్నాయి. ఏయేటి కాయేడు పెరుగుతున్న వేడిని మనవంతుగా తగ్గించడానికే ప్రయత్నించాలి.

యువరానర్... బతకడానికి హక్కున్న ఆ చెట్లని, ఆ చెరువుని అదే కోణంలోంచి చూసి, వాటిని రక్షించండి... దట్సాల్..." అంటూ కూచున్నాను.

జడ్జీగారు తీర్పు ఇచ్చే రోజు.

"వాదోపవాదాలు విన్నాక, తీర్పు చెప్పడం కొంచెం కష్టమే అవుతోంది. అభివృద్ధి అవసరం. అయితే అదే సమయంలో పర్యావరణాన్ని రక్షించాల్సిన బాధ్యత కూడా మనమీదే ఉంది. ఒక్కొక్కసారి రెండూ కూడా ఒకే సమయంలో కుదరదు.

భవిష్యత్తుని, సహజ వనరుల్ని దృష్టిలో పెట్టుకుని తీర్పునివ్వాల్సి వస్తోంది.

చెరువు పూడిక తీయించండి. వర్షాకాలంలో అందులోకి నీరు చేరేలాగా చేస్తే, మీరు కట్టే ఫ్యాక్టరీకి అందం ఇనుమడిస్తుంది. దాని చుట్టూ చెట్లు నాటితే గాలి కాలుష్యం కాస్త తగ్గుతుంది.

మీ ఫ్యాక్టరీ వ్యర్థాలని, చట్ట ప్రకారంగా శుభ్రంచేసి, ఫిల్టర్‌చేసి జీవకోటికి హాని కలగని చోటకి పంపండి.

అంత పెద్ద చెట్లని కొట్టెయ్యకూడదు. దాన్ని ఎలా ఉపయోగించుకోవాలా అని ఆలోచించండి. ఓపెన్ కాంటీన్ పెట్టుకోండి. చెరువు పక్కన, చెట్ల కింద టీ, కాఫీలు తాగడం, టిఫిన్‌లు తినడం... అప్పుడు అది ఏ రెస్టారెంట్‌కీ తీసిపోదు. మీ భూమి పోయిందని అనుకోకూడదు. సహజవనరుల్ని రక్షించాం అని అనుకోండి. లేకపోతే ముందు ముందు నీటిబొట్లు కొనుక్కునే పరిస్థితి రావచ్చు. మన మనుగడకే ముప్పు రావచ్చు."

మనిషిగా పుట్టినందుకు, నా వంతుగా ఓ చిన్న ధర్మాన్ని నిర్వర్తించానని అనిపించింది. కేసు గెలిచినందుకు ఆనందంగా ఉంది.

ఓ పది రోజుల తర్వాత వచ్చాడు నవీన్.

"ఏంట్రా? నా ఫీజేది? కేసు గెలిపించాను కదా!"

"రా... మరి... సిరిపల్లి పోదాం..."

"వర్షం వస్తోంది... ఈ సారి వస్తాలే..."

"ఈ వర్షంలోనే సిరిపల్లికి వెళ్తే బావుంటుంది..." అంటూ బలవంతంగా లేవదీశాడు.

సగం దూరం వెళ్ళేప్పటికి వర్షం ఆగిపోయింది. మేఘాలు వెళ్ళిపోయాయి. ఎండ వచ్చేసింది. తేమగాలి హాయిగా వీస్తోంది.

నీట్‌గా, కడిగినట్లున్న ఆ నల్లటి రోడ్డుమీద కారు జారిపోతూంటే ఊరు ఎప్పుడు వచ్చిందో కూడా గమనించలేని స్థితిలో ఉన్నాం.

చింతచెట్ల కింద నుంచున్నాం.

నవీన్ రెండు చేతులు ముందుకి చాచాడు. తలెత్తి పైకి చెట్లని చూశాడు.

"మీ ప్రాణాలు కాపాడినందుకు వకీలుగారు ఫీజు అడుగుతున్నారు. సారుకి ఏం ఇస్తారో, ఏం ఇవ్వగలరో చెప్పుకోండి, ఇచ్చుకోండి..." అని గట్టిగా అన్నాడు.

వీస్తున్న గాలికి, చెట్టు కొమ్మలు కదిలాయి. ఆకులు స్పందించాయి.

టపటపమంటూ నీటి బొట్లు మామీద... కొన్ని మా తల వెంట్రుకల్లో ఇరుక్కుపోయినా, కొన్ని మా ముక్కుల మీద, చెంపలమీద, చాచిన చేతులమీద ముత్యాలుగా జల జల రాలాయి.

నవీన్ నా వైపు చూశాడు.

"ఇదిగోరా, నీ ఫీజు... ఋణం ఉంచుకోలేదు..." రాలిన చినుకులున్న చేతుల్ని నా ముందుంచాడు.

వాడివైపు చూశాను.

"ఇదే నీ ఫీజు... ఆనందంతో వచ్చిన బాష్పాలురా ఇవి. ఈ ప్రపంచంలో అన్నిటికన్నా విలువైనవి ఈ బాష్పాలు. అమూల్యమైనవి. ఈ నీటి బిందువులే మీకిచ్చే ఫీజు... దీని విలువని కట్టగలవా?..."

నా కళ్ళు చెమర్చాయి. నిజంగా అవి అమూల్యమైనవే. ఏమో! ముందు ముందు, వీటిని కొనే పరిస్థితి రాకుండా ఉంటే, నా కంతకన్నా ఇంకేం కావాలి?

పత్రిక మాసపత్రిక, జనవరి 2009